

— „Азъ виждамъ, знамъ това. Било то на слова,
било на дело, знамъ. Нима се отъ това
живота . . . Вие на живота тукъ на сила
задачи туряте, и на подпорка гнила
строите здание шо утричка надъ вазъ,
надъ вашите глави ше да се срине. Гласъ
народенъ — Божи гласъ! Нито ви е народа
народъ, — ни Бога Богъ . . . Вий дирите свобода —
освободете се отъ вазъ си по-напредъ!
Ше да избърши Богъ и сетния ви следъ
и съ топлата ви кръвъ ше напои земята,
която други ше зесеятъ съ семената
на своите плевели и тръне за животъ . . .“

„Къде си тръгналь ти и цапашъ тъй безъ бродъ
по божего море? . . . Тефтеря на съдбата —
това е то тефтеръ на слабите, на тезъ
чиято е душа отъ рода текнефесъ,
които въ работа за нищо ги не бива . . .
И на живота тямъ я чашата вгорчивя
най-малката беда . . . Тямъ вярата за мигъ
невяра ражда . . . Въ тебъ съмненето е викъ
на слабостъ!“ — скъса го Захарий Влайко + „Смятка
на пясъка държи, тозъ който си ги батка
такъзи мъдрости, кой знай съ какъвъ наетъ . . .
Мъдрителю, не е голямъ то мурафетъ
да се дърдори тъй. Да псува и отрича
е всякога готовъ, тозъ който не обича,
ни тачи, ни милей за свои, за народъ.
За колко е пари кюляфа тямъ! Безъ родъ
човякъ, безъ свясъ слова.“

А скокналь, като жегналь
отъ острите слова, за рамото досегналь
на Дрина, гордо се Мъдрителя изви
и зина — но съ ръка замахна, вежди сви

1:
Тива

